

JUHLANUMERO

VILLA KARO
VILLA KARON YSTÄVÄT
LES AMIS DE LA VILLA KARO
Annankatu 31-33 E 67
00100 Helsinki

JÄSENLEHTI 3-4/2009 MEDLEMSBLAD

10. VUOSIKERTA

Valok. Jukka Rautasalo.

*Kapellimestari Sakari Oramo kiittää
juhlakonsertin yleisöä otsassaan perinteinen
länsiafrikkalaisen yleisön arvostuksen osoitus.*

'Mahtihanke' onnistui! 10-vuotisjuhlat vilkastuttivat Grand-Popon viikoksi.

VILLA KARON 10-vuotisjuhlaviikko Grand-Popossa onnistui yli odotusten: RSO ja kaikki muut juhlatkailijat pääsivät perille, juhralounaalle tuli suuri joukko Beninin keskus- ja paikallishallinnon johtoa, ja konserttiin tuhatpäin. Jopa ilmat suosivat juhliamme, eli harmattan ei sumentanut maisemaa eivätkä sateet koetelleet yleisön kärsivällisyyttä.

Juhlalounaalle vieraat toivotti tervetulleeksi Villa Karon paikallinen johtaja **Kwassi Akpladokou**.

Beninin keskushallituksen tervehdyksen juhla-
lounaalla esitti kulttuuriministeriön johtaja **Latifou Hokpo**. Hänen lisäksi keskushallitusta edustivat perustuslaki- tuomioistuimen presidentti **Robert Dossou** sekä yhteistyöministeri **Moise Mensah**.

Valok. Catarina Doepel

Valtiosihteeri Marcus Rantala ja Beninin perustuslakituomioistuimen presidentti Robert Dossou.

Suomen hallituksen viralliset edustajat juhla-
lounaalla olivat valtiosihteeri **Marcus Rantala** ja
suurlähettiläs **Anneli Vuorinen**.

Villa Karon ystävät ry:n puolesta puhui kulttuu-
rikeskuksen perustaja ja nykyinen toiminnanjohta-
ja **Juha Vakkuri**. (ks. puheet ss. 7-17)

Valok. Catarina Doepel

Juhlalounaalla saatiin jo esimakua illan konsertis-
ta, kun RSO:n muusikoista koostuva pieni kokoon-
pano tarjosi lounasvieraille musiikillisen aperiti-
vin.

Onnitteluja juhlivalle kulttuurikeskukselle esit-
tivät Suomen kirjailijaliitto, Finlands svenska för-
fattareförening, Suomen Tanssitaiteilijain Liitto
sekä Suomi-Benin ystävyysseura.

Juhlaviikolla ruhtinaallisesti ohjelmaa

JUHLAVIIKKO ALKOI lauantaina 21.11. tervetuliais-sangrialla Villa Karossa, kun RSO:n pääryhmä ja omat kannattajajäsenet pääsivät koko päivän Accrasta Togon kautta matkustettuaan perille Villa Karoon.

Valok. Paula Hietaranta

Seuraavana aamuna **Kwassi** piti vieraille perinteisen Länsi-Afrikka-luentonsa, minkä jälkeen iltapäivällä Grand-Popon urheilukentällä järjestettiin RSO:n ja Villa Karon yhteisen joukkueen ystävällismielinen jalkapallo-ottelu Grand-Popon joukkuetta vastaan. Grand-Popo United voitti 1-0, mutta jännitys säilyi viime minuutille, jolloin RSO-VK sai aikaan hyvän hyökkäyksen ja pallo osui ylärimaan.

Valok. Jussi Särkkä

RSO-Villa Karo United.

Valok. Jussi Särkkä

Grand-Popo United.

Valok. Jussi Särkkä

Illan päätti suomalaisten puutarhajuhla, jossa RSO:n kuoro **Amorin kaaret** esitti laulut *Ke-säpäivä Kangasalla* ja *Piupali-paupali*.

Juhlamatkalaisista muodostettu runonlausunta-duo **Mia Björnberg-Enckell** ja **Ritva Siikala** esittivät kahdella kielellä **Chris Nyströmin** runon *Hekkuva sametti*. (Ks. ss. 18-19)

Samassa tilaisuudessa Villa Karon ystävien hallitus kutsui monivuotisen järjestösihteerin **Maisa Toivosen** yhdistyksen kolmanneksi kunniajäseneksi.

Ilta päättyi railakkaaseen tanssihetkeen **Noel Saizanoun** yhtyeen säestyksellä.

Seuraavana päivänä eli maanantaina vuorossa oli Zangbeto-kilpailu Hewen ja Houndjohoundjin kyläjoukkueiden kesken. Kisa päättyi tasatulokseen.

Valok. Matti-Juhani Karila

Maanantaina juhla viikon vieraat pääsivät myös seuraamaan RSO:n avoimia harjoituksia, jolloin sinfoniaorkesterin ensimmäiset sävelet kajahtivat Guinean lahden rannalla.

Tiistaina oli vuorossa ensimmäinen ekskursio Ouidahiin. Siihen osallistui pääasiassa RSO:n väkeä.

Tiistai aamuna pidettiin Villa Karossa Grand-Popon koulujen välinen englannin kielen sanelukoe, johon palkinnot oli lahjoitta-

nut Helsingin ruotsinkielisen Norsenin yläaste. Voittaneet koulut saivat tietokoneet, ja voittaneet oppilaat polkupyörät. Kaikki osallistujat saivat T-paidat sekä kaikki koulut koulutarvikkeita.

Keskiviikkona oli pääjuhla: 10-vuotis-juhla-lounas ja illalla suuri konsertti, jossa esiintyivät Grand-Popon oma suuri taiteilija **Noel Saizanou** ja hänen enonsa **Sagbohan Danialu**, joka on Beninin rakastetuin muusikko, sekä tietysti RSO kapellimestarinsa

Valok. Tuula Heinilä

Sakari Oramon johdolla. Vaikka aivan uuteen yleisöennätykseen ei päästy, ilta oli suurenmoinen menestys RSO:lle ja unohtumaton elämys paikalliselle yleisölle.

Torstaiamuna lähtivät juhlamatkailijat tutustumaan Ouidahin entiseen orja-asemaan, ja orkesterilaiset jakautuivat pienempiin ryhmiin ja lähtivät pitämään konsertteja paikallisissa kouluissa. Ja niistä vasta elämys tulikin: konsertit olivat mitä täydellisintä kulttuurivaihtoa, kun koululapset muuttuivat yleisöstä itsekin esiintyjiksi.

Keitä meitä oli?

Tässä lehdessä puhutaan paljon juhlamatkailijoista ja sponsoreista eli kannatusjäsenistä. Ohessa lista teistä, joita näillä nimityksillä tässä yhteydessä tarkoitetaan, eli ketkä halusivat tulla juhlamatkalle ja pääsivät mukaan:

Meeri Muikku, Henu Kjisik, Antti Kiikka & Soili Mynttinen, Tuula Sandström, Riitta Meri, Maija Meri, Paula Hietaranta-Järveläinen & Pekka Järveläinen, Ritva Järvinen, Ritva Siikala, Helena & Pekka Luoma, Pirjo & Björn Fredriksson, Riitta Sandrén & Risto Veijola, Mikaela Strömberg, Heleena Savela, Anna Savela, Siri Enckell,

Valok. Catarina Doepel

Louise Enckell & Maria Björnberg-Enckell, Päivi Isosaari, Mikko Kivekäs, Outi Kallinen, Jorma Haapamäki & Marja Vaahtio, sekä Maisa Toivonen, Jouko Koskinen, Matti-Juhani Karila, Catarina Doepel, Minna Karila, Tuula Heinilä, Linnea Olamo, Saara Juvonen ja Terhi Olamo.

RSO:n ryhmään kuuluivat Petri Aarnio, Timo Alanen, Petri Alanko, Francisco Almazán Alhambra, Ilkka Angervo, Ruth Carlsson-parikka, Eeva Haapamäki, Jukka Harju, József Hárs, Hanna-Kaarina Heikinheimo, Eeva Heikkilä, Laura Honkimäki, Line Johannesen, Päivi Ju-

Valok. Matti-Juhani Karila

vonen, Kaisa Kallinen, Ritva Kaukola, Taija Kilpiö, Ann Koiso-Kanttila, Mizuho Kojima, Marja Kopakkala, Joel Laakso, Pekka Laurila, Maaria Leino, Reeta Maalismaa, Mirka Malmi, Ari-Pekka Mäenpää, Sanna Niemikunnas, Jani Niinimäki, Sakari Oramo, Anne Paavilainen, Jukka Pohjola, Marjo Poijärvi, Tuomas Pulakka, Maria Puusaari, Jorma Rautakoski, Jukka Rautasalo, Riitta-liisa Ristiluoma, Jukka Riutta, Eeva Rysä, Miikka Saarinen, Tuula Sartoie, Christoffer Sundqvist, Jussi Särkkä, Mikael Tiittanen, Teemu Tuovinen, Erkki Tuura, Miika Uuksulainen, Heini Valtasaari, Hannu Vasara, Teppo Viljanen, Otto Virtanen ja Heidi Vähälä.

State Secretary Marcus Rantala at the Anniversary Luncheon:

Valok. Catarina Doepel

Persistence, hard work and genuine interest

Excellencies, Ladies and gentlemen

I WOULD LIKE to thank you for the invitation to attend this Ten-Year Celebration of Villa Karo, Beninese-Finnish Cultural Center in Grand Popo. I feel very privileged and honoured about this opportunity to visit this Center and meet with you all here. I wish to bring warm regards and congratulations from the Ministry of Sports and Culture in Finland and from the people of Finland to all of you who have for a number of years tirelessly built this center and its programmes. Furthermore, I would like to thank the Government of Benin and the local authorities here in Grand Popo for performing as hosts and making all of the visitors feel welcome and part of this community of yours.

As I was planning this trip, the darkly clouded sky in Helsinki was drizzling with wet snow. I had no difficulty in appreciating how Juha Vakkuri, gazing at the Grand-Popo fishing village in the autumn of 1998, was struck with a vision of a pied-à-terre for Finnish artists in Africa in the middle of the strikingly beautiful nature as well as friendly, warm and very hospitable people of Benin and in particular the local residents here in Grand Popo.

The fact that this vision has carried for ten years, building a strong bridge between two small, geographically and culturally distant countries, is a shining example of persistence, hard work and genuine interest in the culture of the other country as an expression of its people and their thoughts, vision and aspirations.

The artist residence in Villa Karo works as part of Beninese-Finnish cultural exchanges. The interaction between our countries has contributed to shaping both of our cultures and understanding of life in Africa and North Europe. After all, cultural development entails exchange of meanings, experiences and views between people.

Over these ten years, Villa Karo has hosted hundreds of Finnish artists, scholarship-holders and researchers. They have soaked up African influences and in this way added to Finns' knowledge about Africa. It is the local artists and people as well as this inspiring environment here in Benin which have influenced numerous poems, stories, pictures and artwork, along with TV programmes and newspaper articles on Villa Karo, have increased our awareness of Africa, Benin and Grand-Popo. From their part, Finnish artists have brought with them cultural ideas and influences and lived here as members of the community.

Culture enriches the life of individuals and communities. It adds to the preconditions of good life. The monthly free concerts, film presentations, art exhibitions and theatre and folk dance performances offered by the artists in residence have brought joy many Beninese. But the influence of Villa Karo on the daily life and festivities in Grand-Popo and Benin is not limited to culture. Many other good things have sprung from Villa Karo and the visiting artists: carpenter training, donations of school materials and even horn instruments. All this has added to the dynamics and positive vibrations of Grand-Popo.

This anniversary celebration itself is an excellent indication of cooperation between our cultures. One of the anniversary presents is classical music. Never before has the Radio Symphony Orchestra ventured this far into Africa, but now it is here with some 40 of its musicians. Next summer the celebration will continue in Finland: we will be able to benefit from and enjoy the African influences which have imbued the Finnish artists' work during their stay here in Grand-Popo.

On behalf of the Finnish Government and personally, I extend our congratulations to Villa Karo on its anniversary and wish many similarly successful years to it and to Finnish-Beninese cultural cooperation.

Its great to be among friends!

Kwassi Akpladokou,
Director of Villa Karo:

Préservation, promotion, encouragement

CE JOUR, Mercredi 25 Novembre 2009, l'honneur m'échoit de vous souhaiter la bienvenu ici à Grand-Popo et vous remercier infiniment pour avoir accepté de sacrifier vos occupation quotidiennes du dixième anniversaire du Centre Culturel VILLA KARO.

Representatives of the Government of Benin arriving: Director Latifou Hokpo (left), President of Constitutional Court Robert Dossou (center) and Minister Moïse Mensah (right).

Il est pour nous Mesdames et Messieurs une obligation à la fois intellectuelle et moral de vous dire qui est KARO. Le fondateur du Centre en la personne de Juha Ilkka Vakkuri en union avec Catarina Doepel, a eu un fils qui s'appelait KARO. Ce dernier avait tout l'amour de ses parents ; mais il ne restera pas longtemps avec eux car il mourut

d'un cancer à l'âge de 15 ans. C'est donc en sa mémoire que le Centre porte le nom « KARO » d'où Centre Culturel Finno-Africain Villa Karo. Ecrivain de grand renommée, Juha Vakkuri s'est donné corps et âme pour la ratification officielle du Centre par les autorités de la Finlande et celles du Bénin. Ainsi, depuis sa création jusqu'à ce jour, le Centre Culturel Finno-Africain VILLA KARO a toujours donné une grande priorité `ces objectifs de base que sont :

1. La promotion des artistes, chercheurs et autres acteurs des secteurs culturels finlandais et africains.
2. La préservation de l'art et de la Culture africain.
3. La promotion de la coopération entre les artistes africains et finlandais
4. L'encouragement du développement des secteurs culturels et artistique.
5. Le perfectionnement et la formation des artistes africain et finlandais.

Mesdames et messieurs, face à ces objectifs énumérés, nos réalisations sur le terrain sont immenses et il nous plait très sincèrement de vous en parler brièvement.

Dans le cadre des programmes d'échange entre le Bénin et la Finlande, des bourses sont régulièrement accordées aux artistes Béninois en Finlande. Nous citerons entre autres, le cas du musicien professeur Noël SAÏZONOU qui a bénéficié à trois reprise du soutien de la Villa Karo en Finlande; Akim Color, Le groupe Alpha Kasa, Gerard Que-num, etc, etc,.

Disposant de plus de 250 films et documentaires sur support DVD, VCD et VHS acquis à prix d'or dans des boutiques de haute qualité, la Villa Karo a toujours réussi à fidéliser et conscientiser la jeunesse de Grand-Popo par ses projections hebdomadaires du Vendredi soir. Ces films de divers genres exceptés ceux de la violence et ceux classés immoraux sont ainsi gratuitement offerts et en plein air. Ainsi donc, ces séances de projections et de divertissements constituent un creuset d'informations très appréciées par la population de Grand-Popo.

Il est aussi à noter que tous les premiers samedis du mois, nous organisons des spectacles live en plein air animés par des artistes et vedettes de la chanson béninoise et des troupes théâtrales et danseurs africains donnant ainsi le privilège et l'opportunité à la population de Grand-Popo de découvrir sur scène, des artistes qu'elle ne voyait qu'à la télévision.

Mesdames et Messieurs, indépendamment de tout cela, il serait de ma part une erreur de ne pas vous préciser que la Villa Karo dispose d'une bibliothèque ouverte au public. Disposant d'une capacité de 1500 ouvrages en français, anglais, finnois, et suédois, notre Bibliothèque est fréquentée tous les jours sauf les dimanches Elle dispose également de plus d'une centaine de magazines et journaux de divers horizons et constitue en réalité un joyau pour le public scolaire et tous les autres visiteurs de passage dans notre Centre.

Quant au petit musée de la Villa Karo, il est composé de 194 pièces réparties dans deux salles. Il offre aux visiteurs l'occasion de découvrir une collection diversifiée d'objets de culte chrétien et animiste de différents pays ; des pièces d'arts contemporain et de récupération qui leur permettent d'avoir une vue appréciable sur la vieille Afrique vue par les Finlandais. Dans son élan de promotion et de générosité envers la jeunesse, la Villa Karo cède gratuitement son espace aux artistes africains et finlandais pour les expositions d'arts et de foires artisanales. La grande salle polyvalente du Centre est prise d'assaut par diverses personnes de toutes les couches sociales sans exception pour des séminaires, ateliers et autres manifestations à un prix quasi insignifiant. A travers ses artistes boursiers finlandais, la Villa Karo participe à l'éveil culturel et éducatif en soutenant plusieurs écoles déshéritées de la Commune par des dons de matériels didactiques scolaires. Certaines réfections sont par ailleurs faites sur les locaux administratifs de ces écoles. Aux nombres des écoles ayant bénéficié du soutien de la Villa Karo, on peut citer la presque totalité des écoles primaires publiques de la commune et en particulier celles d'Avlo, Hakoê, Koêta, Gbeffa etc. sur le long du fleuve Mono. C'est toujours dans ce cadre que des barques non motorisées ont été gracieusement offert aux élèves de Hakoe et de Heve pour faciliter leur traversée sur le fleuve Mono.

Des échanges interscolaires entre écoles et institutions de la Finlande et celles du Bénin permettent d'aboutir à des visites et des découvertes réciproques. A cet effet, une représentation du CEG de Grand-Popo composée de 04 élèves et de 02 professeurs fut envoyée en Finlande dans le cadre d'un échange au mois de Mai 2008 à un coût de près de 7 000 000 F CFA, par ailleurs nous avons réussi à tisser des relations entre des écoles finlandaises qui sont devenues des partenaires aux écoles béninoises dans la commune. C'est le cas du CEG de grand-popo et l'EPP de Hakoe qui reçoivent chaque année des dons de matériels bureautiques et didactiques.

Les associations des femmes de Grand-Popo aussi bénéficient du soutien de la Villa Karo. Près de 3 000 000 F C F A leur ont été accordés en 2008 pour des réparations et achats de divers matériaux de construction.

Mesdames et messieurs, notre joie est immense en cette année 2009 car nous avons été très honorés par la visite de son excellence Madame la Présidente de la République de la Finlande à Grand Popo. Nous ne saurions terminer notre allocution sans vous dire le grand impact économique que notre centre a sur le Bénin. En effet, les résidents et touristes finlandais dépensent chaque année au cours de leurs séjours dans les hôtels, restaurants et bars qu'ils visitent, d'importantes sommes d'argent. Après un sondage, près d'un milliard de nos francs sont déjà injectés dans l'économie nationale depuis l'ouverture du centre ; ce qui est non négligeable et contribue incontestablement au rehaussement du niveau de vie des populations de Grand-Popo.

Pour finir, Mesdames et messieurs, nous vous disons un grand merci pour cette attention que vous venez de nous accorder.

Vive la Villa Karo !

Vive la Coopération entre nos deux pays !

Que la fête soit belle !

Je vous remercie.

Juha Vakkuri, Fondateur de la Villa Karo:

Valok. Catarina Doepel

Football, good will and a generator

IL Y A ONZE ANS, un habitant de Grand-Popo m'a demandé ce qu'est la culture. L'homme voulait savoir si le football est de la culture. Sans hésiter, j'ai répondu oui.

Le football est de la culture.

Et c'est ce que nous avons démontré ici ce dimanche dernier, lorsque l'équipe commune de l'Orchestre symphonique de la radio finlandaise et de la Villa Karo a joué au football avec l'équipe de Grand-Popo.

Le plus important dans ce jeu était l'amitié et le compagnonnage, plus que les buts marqués.

L'amitié et le compagnonnage – et le désir de comprendre l'autre partie – sont importants lorsqu'il s'agit de construire un pont entre deux cultures. Les tendances contraires – l'absence de l'envie de comprendre, l'isolement et les préjugés – conduisent au désastre. L'histoire du Monde comme celle de la Finlande – et de l'Afrique – illustre abondamment ce fait.

Ten years ago when we were hoping to establish here a cultural center, I was asked by a local person what is it this thing called culture. Is football part of culture?

Valok. Matti-Juhani Karila

Yes. I answered, also football is culture. All activities promoting togetherness and friendship strengthen culture.

Friendship and togetherness – and the willingness to understand the other party – are invaluable in the bridge-building between two cultures.

The opposite tendencies – unwillingness to understand, isolation and prejudices – lead to a catastrophe. World history, and the history of Finland and the history of Africa offer us more than enough examples of that, too.

A la Villa Karo, nous visons à promouvoir une meilleure entente entre les hommes, conformément précisément à notre devise : PRO MELIORE INTER HOMINES CONSENSIONE. Ceci exige un travail actif.

Alors qu'il est beaucoup plus facile de s'en tenir à ses propres préjugés – souvent erronés.

L'action culturelle est un excellent instrument de construction d'entente.

Le danseur africain et le danseur finlandais se rencontrent égaux. Leurs objets d'intérêt sont les mêmes. Ils savent apprécier mutuellement leur savoir-faire.

Lorsqu'un musicien béninois rencontre un musicien finlandais, seule la musique importe, pas la couleur de la peau.

Quand un peintre rencontre un autre peintre, les questions liées à l'image, à sa réalisation, à l'art, sont plus importantes que celles de la nationalité..

Dans la coopération culturelle, les deux parties sont donnantes et prenantes, profitent de la coopération. Aucune autre forme de coopération n'est plus démocratique.

There is no more democratic form of co-operation than cultural co-operation. When artists, experts or specialists of the same art meet, the meeting is equal. Both sides learn something new, both sides give and receive, both sides benefit from the encounter, both sides respect the knowledge and skills of the other party, both sides are free to admire the other party. This is not always the case, for example, in business encounters.

La culture et l'art de qualité possèdent également la bonne propriété qu'est celle de nous émouvoir tous.

C'est ce que nous allons ressentir ce soir en assistant aux prestations de brillants musiciens.

Le musicien et danseur de Grand-Popo NOEL SAIZANOU a fait l'objet d'une critique élogieuse en Finlande à l'occasion de sa prestation en qualité de personnage central du spectacle du théâtre de danse Eri intitulé *Baila Afrika*. Il nous est donné ce soir – à tous, donc aussi au nombreux public national – l'occasion de l'entendre.

L'Orchestre symphonique de la radio finlandaise a acquis une haute notoriété de par le monde entier, de l'Europe au Japon.

Ce soir, il se produit pour la première fois en Afrique. Nous sommes particulièrement fiers que ceci se fasse très précisément au Bénin et à la Villa Karo.

A notre satisfaction s'ajoute également la joie que le célèbre chef d'orchestre SAKARI ORAMO ait décidé de donner ce soir la composition intitulée *Chant matinal béninois*,

dont le créateur, le compositeur JOUNI KAIPAINEN, a été l'un des tout premiers boursiers de la Villa Karo. Cette œuvre donne un exemple de la façon dont une bourse à la Villa Karo peut influencer sur un artiste créatif.

Une preuve concrète du pouvoir émotionnel – et de l'importance – de la culture nous sera donnée, aussie, lorsque le musicien le plus grand et

le plus populaire du Bénin, SAGBOHAN DANIALU, entrera ce soir sur la scène. Tous les Bénénois nous ont prédit pour ce soir un nouveau record d'audience.

Rakkaat Villa Karon ystävät, olen erittäin kiitollinen teille siitä, että teidän avullanne olemme saaneet jälleen kerran toteutetuksi idean, johon kovin moni ei aluksi uskonut.

Valok. Matti-Juhani Karila

Hienoa, että RSO on täällä tänään, ja hienoa että se Sakari Oramon johdolla soittaa mm. täältä inspiraation saaneen teoksen, Jouni Kaipaisen *Beniniläisen aamulaulun*.

La Villa Karo fonctionne à Grand-Popo depuis maintenant dix ans. Dix passionnantes années. Dix instructives années. Des années pour lesquelles nous sommes extrêmement reconnaissants à vous tous qui avez rendu possible cette activité.

Lors d'une telle occasion, on se trouve automatiquement appelé à jeter un regard en arrière sur le passé et ses événements.

Mais il est bien plus important de regarder vers l'avant, sur ce que nous allons faire, sur ce que nous voulons faire.

L'une des choses les plus importantes est de créer un système dans le cadre duquel plus des artistes africains pourront aller en Finlande.

La coopération culturelle est une route à deux sens. C'est sur ce point que nous promettons de miser pour les prochaines années à venir.

Kultursamarbete innebär alltid ett ömsesidigt utbyte. I framtiden bör vi göra vårt yttersta för att möjliggöra flere afrikanska konstnärers vistelse i Finland.

Nous tenons également à renforcer la disponibilité de la culture africaine en Finlande. C'est pourquoi nous nous proposons de fonder à Helsinki dans les prochaines années une Maison de l'Afrique susceptible de servir de base de manœu-

vre en Finlande pour toutes les formes de la culture africaine.

Nous espérons une attitude favorable envers cette proposition de la part des autorités finlandaises.

Quant à moi, je peux également signaler que je n'ai pas encore renoncé au projet de construire ici, à Grand-Popo, un musée de l'Art africain retourné. Si le Gouvernement central du Bénin et la direction municipale de Grand-Popo le veulent, je pense que ce musée naîtra ici.

No, I haven't forgotten nor given up the idea of the Museum of Returned African Art. It is too good an idea to forget. If we do not do it, someone else will. The credit could just as well go to the innovative Finnish Government.

The Finnish government has already shown its good will towards Benin and towards Villa Karo on many different occasions. We are grateful for that.

Il est ici question de volonté, de bonne volonté. Je suis certain qu'une bonne volonté existe en Finlande envers le Bénin à condition d'en fournir l'opportunité. Le gouvernement de la Finlande a déjà fait preuve de bonne volonté en aidant à la fondation de la Villa Karo et à ses activités. Nous lui en sommes extrêmement reconnaissants.

L'autorité suprême de la Finlande a elle aussi exprimé son intérêt envers le Bénin en visitant ce pays le printemps dernier.

President Halonen's historic visit to West Africa was a major step in Finland's relationship with Africa, this wonderful continent that has such a huge potential for future development, in fact a far greater potential in terms of natural resources than any other continent in our world.

These are not empty words. Ask China if you don't believe me. President Halonen did not have to ask, she knows. We trust that the relationship between Finland and Benin will be strengthened in coming months and years.

Déjà capitale mondiale du Vodoun, Grand-Popo a toutes les chances de devenir une importante plateforme culturelle. La Villa Karo tient à appuyer le développement culturel de Grand-Popo par tous les moyens dont elle dispose.

A la Villa Karo, nous tenons à entendre le mot culture dans un sens aussi large que possible. La culture est ce qui fait progresser la vie, ce qui l'améliore – aussi bien ici au Bénin qu'en Finlande.

La culture et une vie meilleure s'accompagnent aussi d'une meilleure santé.

C'est pourquoi nous avons le grand plaisir de remettre au centre de santé de Grand-Popo de la part de la Villa Karo un générateur tout neuf qui, nous l'espérons, aidera les habitants de ce valeureux village lorsqu'ils auront besoin d'être soignés ou y feront naître des vies nouvelles.

Let's hope that this new generator that Villa Karo now donates to the Health Center of Grand-Popo will both prolong life and create better circumstances for new life in this wonderful village.

Vive Le Benin!

Vive La Finland!

Vive la co-operation entre Villa Karo et Grand-Popo!

Kaikki valmista.

Valokuvat Matti-Juhani Karila.

Chris Nyström:

”SJUDANDE SAMMET”

*ett första steg på Afrikas jord
omsluten av het svart sammet
under nya stjärnbilder*

*omgiven av hundratals
blanksvarta bagagevilliga bärare
vita skratt och erbjudanden
omfamnad av välkommen*

*med bagageberg på biltaket
inpackad i trängseltransport
till en första natt under Afrikas stjärnor
i dubbelrum för två
med en handduk, ett lakan
många små vänner i badrummet
kallt vatten i duschen
inget vatten i bidén, men bidé
kall konditionerad luft
vägghylla och fjärrkontroll
till en väntad teve
'handduk kommer strax'
eller inte*

*en ny dag
i en annan tillvaro
trafiktrassel i blått bränsledis
två timmar och 80 kilometer
till atlantstranden
men i ett töcken av intryck
fullt av folk och fortskaffningsmedel
ett kapitel för sig
och ett annat om försäljarna
av frukt, bröd, batater, statyetter,
toastolar, cykelhjul och likkistor
längs vägkanten
allt och mera därtill
längs vägen*

men när luften och småningom
sinnena klarnat,
stora termitstackar
och en fläckig leopard
i ett språng över vägen

och till sist, slutligen
äntligen
havet
oupphörligt växlande
växande vikande välvande
dånande i vågbrott
mot stranden, mot trumhinnan
världshavet, oceanen

ny natt, nytt rum
två handdukar och moskitnät
och havets vaggvisa
där utanför
och innanför trägallren
tung sömn

exakt halv sju god morgon
med en klockren fågelfanfar
prick sju klingande kyrkklockor
och sjungande barn
rentvättade och nystrukna
på väg till skolan

till frukost
båtskuren riktig ananas
till middag barracuda
i varje paus
lokalt mineralvatten
i varje 32 grader varm paus
längs stranden
i sanden i vattenbrynet

tio korta evighetsdagar
tio sjudande sammetsnätter
i Afrika, är jag i Afrika?
kanske det är någon annan
kanske jag blir någon annan
med solhetta i huden
med atlantvågors svall i öronen
med alla leende Bonjour Madame
på näthinnan
med ett skört snäckskal
för alltid i hjärtat

”Sjudande sammet” är ett lån ur Carambole av
Håkan Nesser

10 kysymystä RSO-laisille

1) Kannattiko lähteä?

Kyllä! (Tuula Sarotie, TS)

Ehdottomasti! (Osmo-Tapio Räihälä, OR)

Ehdottomasti! (Teppo Viljanen, TV)

Kyllä! (Jukka Rautasalo, JR)

Jep. (Otto Virtanen, OV)

2) Mikä oli parasta?

TS: Kokonaan erilainen maailma, osin parempi kuin tämä stressi-Suomi.

OR: Tunne, että jotain ainutlaatuista oli tapahtumassa. Yksittäisenä juttuna parasta olivat koulu-konsertit. Lasten osallistumisen riemu nosti kyynelneet silmiin.

JR: Ihmiset, ilmasto

TV: Tuoksut, värit, ihmisten välittömyys ja aitous.

OV: Ryhmäämme ilmaantunut yhteishenki ja ehkä afrikkalaisista tarttunut tietty rentous.

Valok. Paula Hietaranta

3) Mikä surkeinta?

JR: Viranomaistoiminta rajoilla.

TS: Se että turhan moni sairastui ripuliin.

TV: En kokenut minkään olevaan surkeaa. Olin vai iloinen ettei mikään mennyt täysin suunnitelmien mukaan.

OR: Kenties pari lisäpäivää olisi ollut hyväksi, esim. ensimmäinen varsinainen perillä olo päivä olisi kannattanut säästää täysin vapaaksi, jotta väki olisi saanut rauhassa tutustua paikkoihin.

OV: Joidenkin suomalaisten turha hermoilu bussi-matkalla.

4) Menikö konsertti niin kuin kuvittelit?

TV: Hiukan ehkä odotin suurempaa reagointia yleisöltä.

OR: Negatiivisia kommentteja en kuullut, vaikka kaikki varmaankaan eivät olleet yhtä innoissaan.

JR: Palaute oli ei-verbaalista, mutta positiivista.

TS: Emme saaneet yleisöä tanssimaan...

5) Saitko konserteista muuta palautetta kuin hurjat aplodit?

TS: Koulukonserttien ilmapiirin saattoi aistia: suurta riemua puolin ja toisin.

6) Miltä afrikkalainen ruoka maistui?

JR: Erittäin hyvältä

TS: Normaalilta kun teki turvalliset valinnat.)

7) Pelottiko?

JR: Ei, mutta matkakuume oli etukäteen korkealla.

TV: Päinvastoin, tunsin oloni erittäin turvalliseksi.

8) Oliko Afrikka sellainen kuin kuvittelit?

TV: Oli, ja paljon enemmän.

OR: Hurmaava jatkuvan muutoksen ja asioiden sumplimisen henki oli juuri kuten ennenkin.

OV: Tämä Afrikka oli leppoisa ja mutkaton ja paljon mukavampi kuin osasin odottaa.

9) Tuliko äitiä ikävä?

JR: Äiti olisi varmaan mielellään ollut mukana, mutta matka ei olisi silloin ollut yhtä hauska.

TV: Ai ketä?

OR: Luulen että äidillä (79v) on suurempi ikävä minua. No, jouluna varmaan tavataan...

10) Lähtisitkö uudelleen?

OV: Mieluusti.

TV: Vaikka heti! Sydän jäi Afrikkaan.

OR: Lähtisin varmasi! Harkitsen vakavasti hakevani stipendiaatiksi Villa Karoon.

Juha Vakkuri:

MELKEIN MAIHINNOUSU

PÄIVÄKIRJAMERKINTÖJÄ JUHLAKUUKAUDELTA

Ma 2.11. Helsingin toimiston putkiremontin keskeltä Afrikkaan. Lentoasemalla osuu silmiin päivän Helsingin Sanomien juttu Miksi RSO menee Afrikkaan. Ihan asiallinen, vaikka pääkiinnostus ei olekaan konsertissa, vaan matkan kustannusten jakamisessa.

Ti 3.11. RSO:n suuria instrumentteja tuova kontti ei ole vielä tullut Grand-Popoon. Yöllä ötökkä pisti silmäluomeen, lievää oireilua. Kuulen Villa Karosta, että L'auberge haluaa neuvotella hotellisopimuksen uudelleen. Sanoin hoitavani asian. Meillä ei ole varaa maksaa enempää.

Ke 4.11. Silmä muurautunut umpeen. Pidän ympäristösyistä tummia laseja ja määrään itseni antibioottikuurille. 3-tuntinen johtoryhmän kokous. Harjoittelijat **Anna Puhakka** ja **Jenny Stenbäck** ovat suurenmoisen päteviä nuoria naisia. Ilman heitä olisimme helisemässä. Suurin ongelma tulo-
matkan rajanylitykset. Virkamiesten kanssa neuvoteltu syyskuusta lähtien. Kaiken pitäisi olla selvää. Onko, jää nähtäväksi. Päätettiin pitää RSO:n jalkapallo-ottelu urheilukentällä eikä meren rannalla, koska yleisöä uhkaa tulla paljon. Sähkö on ollut poissa koko päivän. Rekka ajanut sähkötolppaa päin ja katkaissut linjat.

To 5.11. Rekka yhä kiinni tolpassa ja sähkö poikki. Osmo Räihälältä tieto että Jenny Nybergin TV-ryhmä on päässyt Accraan. Sähkö tuli illalla takaisin.

Pe 6.11. Silmä ei aamulla yhtään parempi, mutta alkoi parantua iltapäivällä. Olen päättänyt lähteä huomenna Loméen. Juttelen jälleen kerran rajaviranomaisten kanssa.

La 7.11. Kwassi heitti **Matti-Juhanin** ja minut rajalle, ja tapasin Kwassin kanssa Beninin rajakomissaarin. Selvitin myös Togon puolella suuren ryhmän tuloa. Meille kerrottiin että porukka saa olla busseissa ja riittää, että yksi menee ottamaan passeihin leimat. Menen huomenna Togon ja Ghanan rajalle.

Su 8.11. Ghanalaiset rajavirkailijat vakuuttivat että rajan ylitys on helppoa kuin mikä, myös isommal-

le ryhmälle. **Tuula Sarotie** tekstasi ja kysyi onko täällä sikainfluenssaa. Sanoin ettei ole, ja että toivottavasti he eivät tuo sitä mukanaan. Silmäni alkaa olla ennallaan.

Ma 9.11. Hyvä johtoryhmän kokous. Tiukkaa asiaa. Afrikkalaiset haluavat ison synttärিকাakun. Sannon, että 300 hengen täytekaakkua ei mikään tämän kylän kylmiö pidä kunnossa. Henkilökunta haluaa myös yhdenmukaiset juhla-asut. Empimisen jälkeen suostuin, vaikka niitä ei ole budjetissa. He haluavat myös koristella juhlateltan. En näyttänyt vihreätä valoa, ainakaan vielä. Jenny kokoaa juhla viikon ohjelmaa, jossa määritellään kuka tekee mitään. L'aubergessa soi suomalainen musiikki. **Guy** tuli Dassasta ja pääsin lopultakin pitämään hintaneuvottelut hänen kanssaan. Maksamme vanhan sopimuksen mukaan. Sanoin että sopimuksen yksityiskohdat ovat muistikirjassani. Kannattaa pitää päiväkirjaa. Lissa Gbassassa Peace International-järjestön seminaari. Sähköpostit Suomesta eivät tule perille.

Ti 10.11. Matti-Juhani rakentaa Studio Africa -valokuvanäyttelyä Lissa Gbassaan. Sähköt taas pois. Kyseessä sähkön säästäminen, Kwassi sanoi, että sähkölaitoksen johtaja on luvannut pitää sähköt päällä juhla viikon ajan, jos saa kutsun lounaalle. Saa. **Mikko Heiniöltä** ja **Annu Mikkoselta** terveiset.

Ke 11.11. Jenny toi ison nipun sähköposteja. Sain OPM:stä valtiosihteri **Marcus Rantalan** matkaohjelman. Tulee suurlähtetillä Anneli Vuorisen kanssa Lagosin kautta. Helpottaa meitä, kun ei tarvitse lähettää ketään Accraan. **Heikki Yli-Kovero** lähetti hyvän yhteenvedon aurinko- ja tuulienergiakokouksesta.

To 12.11. Jälleen johtoryhmän kokous. Puhuttiin juomien kylmänä pitämisestä lounaan aikana, puheitten tulkkaamisesta, tuoleista, pöydistä, lautasista etc. sekä bussien ja hotellien ennakkomaksuista. Lounas- vieraitten määrä paisuu kuin pullataikina. Kutsumattomia vieraita tulee noin 30, vaikka tehtäisiin mitään. Suostuin juhlateltan koristelemiseen.

Pe 13.11. Kontti ei ole tullut vielä kukaan Villa Karoon. Saga Beninin olisi pitänyt hoitaa se, vaan eivät ole hoitaneet. Nyt Kwassi joutuu ottamaan senkin harteilleen. Tulli haluaa varusteluettelon eli kontin sisällön ranskaksi. Välitin tiedon Tuulalle. Hän kauhistui, mutta lupasi hoitaa asian. Kukaan muu kuin Kwassi ei saisi konttia ulos satamasta

ajoissa. Sovittiin, että hän ei saa infarktia ennen juhلالounasta. Kaikesta huolimatta: upea auringonlasku. Luen Su Tung-p' on runoja. Jenny Nybergin johtama kuvausryhmä on Grand-Popossa. Lappset Oyn lahjoittamassa leikkipuistossa on ollut runsaasti lapsia leikkimässä.

La 14.11. Suomalaisia alkaa ilmaantua Grand-Popoon, ja kaikki kokoontuvat torille.

Su 15.11. Ensimmäinen sade tämän matkan aikana. Ei myrsky vaan tavallinen ukkospyrähdys. Mutta toi silti hyttysiä.

Ma 16.11. Palaveeraan Annan ja Jennyn kanssa. Käydään kaikki rajanylityksiin liittyvät asiat vielä kerran läpi. Osmon vetämän tuotantoporukan pitäisi istua jo Lontoon-koneessa. Samoin uuden stipendiaattimme **Fredrik Långin**. Iltapäivällä Studio Africa-näyttelyn avajaiset. Väkeä tuli loppujen lopuksi aika tavalla. Tienvarsimainos erinomainen.

Ti 17.11. Aina sattuu ja tapahtuu: Fredrik Långin matkatavarat eivät tulleet Accraan. Kwassin poika Kofi hakee ne tänä iltana ja tuo tänne. Tuula Sarotie tekstasi kauhistuneena RSO:n **Heikki Tikan** ilmoittaneen, että Paloma-hotellissa ei ole ravintolaa. Siellä on. Vastasin että jos Hessu ei löytänyt sieltä ravintolaa, hänelle ei saa tarjota enää. Asia selvisi: jostain syystä Osmon porukka asui Paloman Annexissa, jossa sielläkin on ravintola, mutta koska he tulivat niin myöhään ravintola oli jo kiinni. Hyväntuulinen johtoryhmän kokous, kaikki tehty mitä voitu. Osmon porukka tuli illalla. Jenny N:n ryhmä kuvasi heidän saapumistaan. Tuntuu kuin Normandian mairinnousu olisi alkamassa. Tuula Sarotieltä 10-15 tekstiviestiä.

Ke 18.11. Kontti puuttuu yhä. On juuttunut Cotonoun satamaan. Comén tullimiehet eivät anna sille lähtölupaa Grand-Popoon. Väittävät etteivät ole saaneet papereita, vaikka ovat saaneet. Kwassi haki uudet paperit Cotonousta ja ojensi ne tullipäällikölle suoraan käteen.

To 19.11. Puskataksilla Cotonouhun. Catarina tulee illalla.

Pe 20.11. Tuulalta tekstari: Koneessa Heathrowlla. Beware Africa, RSO is coming! Kontti tuli Villa Karoon. Tyhjennys alkoi. Osmo, Jenny ja Anna pääporukkaa vastaan Accraan. Illalla tekstareita juhlamatkailijoilta. **Pekka Luoma:** Kaikki hyvin Accrassa, mukavan lämmintä! **Antti Kiikka:** So far very good. Huikea joukko liikkeellä.

La 21.11. Jenny ilmoitti aamuyöllä puoli kahdelta, että kaikki ovat omissa hotelleissaan Accrassa. (Tunnin aikaero Accraan.) Lähtivät Accrasta puoli yhdeksän. Eli vain tunti ideaaliaikataulua jäljessä. Hyvä suoritus 85 hengeltä. L'aubergessa on yksi huone liian vähän. Soitin Guylle ja hoidin asian. Iltapäivällä: ovat juuttuneet Ghanan rajalle. Anna kertoi että puolet passeista leimattu.

Valok. Jussi Särkkä

Pizzatauko.

16.15 porukka Golden Beachilla pizzalla. Villa Karossa sangrialla noin kahdeksan tienoissa. Kaikkia hotelleja on kehoitettu pitämään ravintolat auki myöhään. Illalla Jenny ilmoitti, että Bel Azur oli jostain syystä antanut 15 huonettamme pois, vaikka olimme maksaneet ne etukäteen! Nerokas business-idea: myydä huoneet kahteen kertaan. Alkujärkytyksen jälkeen RSO-laiset suhtautuivat tosi upeasti. Kwassi tekstasi kahdelta aamulla, että kaikille on löytynyt jonkinlainen sänky. L'aubergessa oli sentään vain pyyhkeitä liian vähän.

Su 22.11. Puoleen päivään mennessä kaikki RSO-laiset olivat saaneet huoneensa takaisin. Jalkapallo-ottelu alkoi puoli tuntia myöhässä. Iltapäivän kuuma aurinko söi Suomi-miestä aika tavalla. Vaikka joukkue vaihtoi pelaajia tiuhaan kuin jääkiekossa, saa se kiittää ns. ulkomaalaisvahvistuksia eli Richardia,

Valok. Juha Vakkuri

Noelia etc että heidän ylitseen ei kävelty aivan miten tahansa. Yleisöä tuli noin tuhat henkeä.

Valok. Juha Vakkuri

Myöhemmin illalla puutarhajuhla Villa Karon terassilla. Kun Noel riisui paitansa, naisten muuri siirtyi jostain syystä pari kolme metriä lähemmäksi bändiä. Tosi hauska ilta.

Ma 23.11. Aamupäivällä Zangbeto, illalla RSO:n avoimet harjoitukset. Kisa kahden vodun-kylän Hewen ja Houndjohoundjin kesken oli niin kiivas, että Kwassin piti mennä painierotuomariksi. RSO:n illan harjoitukset olivat mitä sykähdyttävimmät. Kun kuuntelin

Valok. Paula Hietaranta

heidän hienoa soittoaan, muistin yhtäkkiä Werner Herzogin elokuvan Fitzcarraldo, jonka päähenkilö halusi rakentaa oopperatalon Perun viidakkoon. Illalla syömään **Saveurs d'Afriqueen**, missä oli paljon orkesterilaisia ja juhlamatkalaisia. Mathieu oli järjestänyt hyvän buffet'n. Kaikki Grand-Popon ravintolat tekevät tällä viikolla vuoden parhaan tilinsä. Mathieun tarjoilijat katsoivat vieraita hieman pitkään, kun meikäläiset hyvin opetettuina lähtivät ulkoilmaravintolasta tupakalle ravintolan oviaukon eteen kuin Helsingin keskustassa!

Valok. Paula Hietaranta

Lähdössä veneretkelle.

Ti 24.11. Sinikka Koski soitti Abujan lähetystöstä liki kymmenen kertaa Suomen delegaation aikataulumuutoksista Beninissä. Kaikki oli aika lailla epäselvää siihen asti kunnes he tulivat Cotonouhun. Mutta sitten aikataulu alkoi selvitä, ja siitä tuli hyvä ja järkevä. Marcus Rantalan, Anneli Vuorisen ja **Marjaana Martiskaisen** pitäisi päästä hotelliin seitsemän kahdeksan tienoissa illalla. Kannattajajäsenemme ja joitakin RSO-laisia tuli Olkilinnaan drinkkeille.

Sakari Oramolla oli hieman huono olo, mutta muut olivat kelpo kunnossa. Kahdeksan tienoissa Catarinan ja Matti-Juhanin kanssa Awaleen iltapalalle Marcuksen, Annelin ja Marjaanan kanssa.

Ke 25.11. D-Day. Sakke Oramo hyvässä kunnossa. Kenraaliharjoitus meni hyvin. Teltojen koristelu näyttää upealta. Eli Kwassi, Alphonse ja Richard olivat oikeassa ja itse olin väärässä, kun en aluksi oikein innostunut koriste-
lusta. Kahdeksan ravintolan mamat alkoivat heti aamusta tuoda ruokia Villa Karoon. Kokkimme Yvette johti operaatiota.

Lounaan piti alkaa klo 13, ja puoli kahdelta pääsimme aloittamaan. Robert Dossoulla oli poliisisaattue. Hallituksen silmäätekeviä oli paljon. Kun tilaisuus alkoi ja Kwassi piti tervetuliaispuheen, hän oli niin puhki, että sekosi papereissaan, mutta hän selvisi siitä kunnialla, ja afrikkalainen yleisö oli tyypillisen ymmärtäväinen. Tärkeintä ettei Kwassi pyörtynyt työtaakkansa alle. Ilman hänen uskomatonta koordinoitukykyään koko operaatio olisi ollut mahdoton. Eli – niin kuin Anneli Vuorinen sanoi, ja hänellä on kokemusta näissä asioissa – teltat pysyivät pystyssä, ruoka valmistui ajallaan, orkesteri soitti ajallaan etc. Niin moni asia olisi voinut mennä pieleen.

Loppuaplodien jälkeen menin länsiafrikka-laisen tavan mukaan kiinnittämään setelin suurenmoista työtä tehneen Saken hikiseen otsaan. Konsertin jälkeen RSO-laiset halusivat iltapalan Villa Karossa. Liki mahdoton vaatimus lyhyellä varoitusaajalla, mutta *Saveurs d’Afrique* Mathieu polkaisi aterian sillä aikaa kun orkesterilaiset joivat Villa Karon kaikki rosee-viinit. Iltapala oli täydellinen, suklaakreppejä myöten. Kaikilla oli mukavaa.

Ainoa ikävä asia tapahtui kotimatalla Villa Karosta L’aubergeen: tien ainoassa pimeässä kohdassa kaksi nuorukaista nappasi Mikaelan ja Maisan laukut ja katosivat metsään. Ponneksi Villa Karossa oli vielä Suomen delegaatioon kuuluva, Abujan lähetystöstä konsuli Marjaana Martiskainen joka ryhtyi heti toimiin. Hän hoiti passinsa menettäneelle Mikaelalle uuden reitityksen Pariisin kautta, koska Lontoossa ei hyväksytä tilapäisamatka-asiakirjaa. Lähdin santarmien kanssa jäljittämään varkaita.

To 26.11. Ihmeitten aika ei ole ohi. Eilen illalla varastetut laukut löytyivät Villa Karon portin edestä ja niissä oli tallella Mikaelan passi ja Maisan hotellihuoneen avain! Vain käteinen, kännykkä ja kamera olivat kelvanneet. Juhlavieraat Ouidahiin ja orkesterilaiset pienissä ryhmissä antamaan konsertteja kouluissa.

Valok. Tuula Heinilä

Tapasin Tuulan ja Saken iltapäivällä L’aubergessa. Kumpikin loistavalla tuulella. ”Konsertti oli varsinainen hullabaloo!” Sakke oli ollut mukana eikä ollut koskaan nähnyt niin spontaania reaktiota esitettyyn musiikkiin. Iltapala juhlamatkamaisten kanssa L’aubergessa. Rosee-viini saatiin loppumaan heti alkuillasta, mutta Guy haki silmää nopeammin lisää.

Pe 27.11. Paluumatkalle puoli kymmenen tienoilla. Käytiin Maison Blanchessa tervehtimässä **Terhi Olamo** ja **Tuula Heinilää**. Loistava pieni yöpymispaikka. Pitää pitää mielessä. Sain illalla viestin Accrasta, että rajanylitykset olivat menneet paluumatkalla helpommin kuin tulomatkalla. Sitä olin toivonutkin, vaan eihän sitä koskaan tiedä. Hiljainen ilta kattoterrassilla kynttilän valossa. Aallot, aallot!

Studio Africa

Kuva: Matti-Juhani Karilan kokoelmat

Valokuvaaja Sebastian Mehenito Ouidahin studiossaan 1980-luvulla.

VILLA KARON 10-vuotisjuhlien yhteydessä Grand Popossa avattiin 16.11. toimittaja **Matti-Juhani Karilan** kokoama näyttely STUDIO AFRICA, joka koostuu afrikkalaisten studiovalokuvaajien alkuperäiskuvista. Noin sadan kuvan kokonaisuus on jatkoa parin vuoden takaiselle näyttelylle TEMOIGNAGES DU PASSE (Todistuskappaleita menneestä), jonka teemana olivat afrikkalaiset ihmiset siirtomaavallan ajan postikorteissa 1800-luvun lopulta aina Afrikan valtioiden itsenäistymisaaltoon, 1960-luvun alkuun.

STUDIO AFRICAN kuvat kattavat ajan 1960-luvulta vuosisadan loppuun ja näyttelyn kaikki kuvat ovat afrikkalaisten studiovalokuvaajien käsialaa. Afrikkalaisen valokuvauksen historioiden mukaan ajanjakso 1950-1980 oli mustavalkoisen kuvauksen kukoistuskautta. Samalla kun studiokuvat kertovat afrikkalaisten juhlahetkestä, ovat ne myös kulttuurihistoriallisesti merkittäviä ajankuvia ja todistavat valokuvan dokumentaarista voimasta.

Sarjan kolmannessa osassa, AFRICA NOW esitellään Beninissä käyneiden suomalaisvalokuvaajien näkemys afrikkalaisesta ihmisestä 2000-luvulla. Näyttelyn ajankohta on toistaiseksi vielä auki, mutta kaikki kolme näyttelyä tullaan näkemään myös Suomessa yhtenä 200-300 kuvan kokonaisuutena vuonna 2010 tai 2011.

MIN FÖRSTA RESA TILL BENIN

MAMMA (i Villa Karos styrelse), min syster Siri och jag har varit i Benin på Villa Karos tioårs jubileum. Siri och jag går i Norsen, som har vänskolor där. Under veckan var vi med om en Voodoo-föreställning, besökte ett ormtempel, ett museum och fick höra Noël och hans band spela. Resan var en stor upplevelse för mig. I Afrika hälsade alla på en, log och skrattade. Fast många där var fattiga var det ändå glädjande att se att många barn ändå hade möjlighet att gå i skola. Allt var ganska primitivt där. Vårt hotellrum gick till exempel inte att låsa och man kunde hitta alla möjliga intressanta insekter på rummet, men man blev snabbt van och tänkte inte på det så mycket. Det var en helt oförglömlig vecka jag hade.

Dagboks citat:

21.11.2009

Vi sitter nu och väntar i bussen för att få komma över gränsen till Benin. Vi har rest i cirka ett och ett halvt dygn! Det ända jag ätit idag är morgonmål och några bitar pizza och klockan är redan kvart i sex. Att komma in till Togo var heller inte lätt. På gränsen från Ghana till Togo fick vi vänta i ett par timmar och väntandet var inte alls över när vi kom över gränsen. Trafiken rörde sig inte en millimeter...

(Några timmar senare) Vi välkomnades med drinkar och tal. Stället är underbart! Villa Karo huset är jätte fint! Jag åt just jätte goda räkor. Restaurangen ligger helt vid stranden och man kan höra vågorna. Här är kring trettio grader fast det är kväll!

25.11.2009

Idag är det min födis! Mamma uppvakta oss och jag fick en jätte fin väska/påse. Vid morgonmålsbordet sjöng de av Villa Karo vännerna som var där Happy Birthday till Siri och mig. Klockan ett (tror jag) började lunchen.

Det kom massor av viktiga människor dit. Nå, före man fick mat fick man lyssna i tio timmar (nu räknar jag inte med klockan utan med vad det kändes som) på tal och dessutom var det flesta på franska som jag inte fattade ett ord av. Men tillslut fick vi ändå mat och den var jätte god!

Jag måste gå efter min kamera. Snart börjar konserten. Jag går ensam sträckan från Villa Karo till hotellet. Även om den inte är lång så hinner

jag ändå skämma ut mig. En pojke som är några år äldre än jag börjar tala med mig på FRANSKA! Han babblar på samtidigt som jag försöker få honom att förstå att jag inte förstår något av vad han säger. Men engelska är inte precis hans starkaste sida. Samma sak händer när ett gäng små killar kommer i mot mig...

Tillslut sitter jag ändå ner framför scenen. Det börjar med att Noels band spelar, de är verkligen jätte duktiga! Vi klappar ju alltid efter sången/stycket men afrikanerna gör det när de tycker det är jätte bra t.ex. helt mitt i stycke! Så det var en afrikansk man som blev irriterad över att vi inte klappade när det var "meningen".

RSO spelade jätte bra och det tyckte tydligen också de som aldrig för sett en violin eller hört klassisk musik. Det pratades nog hela tiden under konserter, men det är väl vanligt i Afrika. En man som satt bredvid mamma hade aldrig i sitt liv sett en violin och frågade henne om hur det kommer ljud från den, hur ljudet blir starkare och svagare? När mamma och Siri gick på wc och jag blev kvar började han istället tala med mig! Oh no! "What are you writing?" frågade han på bruten engelska. "A diary" svarade jag men han förstod inte vad det va och det ledde till att han börja babbla ännu mer med mig. Han tycktes int märka att jag var mycket besvärad och kände mig väldigt obekvä. Engelska är ju faktiskt inte mitt modersmål.

26.11.2009

Imorgon ska vi fara. Snyft! Idag har jag haft en pytonorm runt halsen! Det kändes ganska lugnande att ha den. Det var inte alls skrämmande. Men de

Foto Maria Björnberg-Enckell

var heliga så det kanske inte var konstigt. Pyton-templet var jätte coolt! Efter det var vi och åt på ett ställe där det också fanns en pool. Siri och jag simmade i den, men det var inte så roligt att dyka eftersom det var havsvatten och super saltigt. Jag glömde mitt ena armband där men jag har andra likadana. Det är svårt att tänka att vi imorgon ska åka. Det känns som jag varit här helt jätte länge. Allt jag varit med om.

I havet fick man ju inte simma men det var jätte skönt att borra händerna djupt ner i sanden, sätta sig ner och sedan låta vågorna skölja över. Ibland kom det så stora vågor att man tumlade runt och då fick man akta så att man inte drogs ner med vågorna. Nog för att det var roligt, men man hade tio kilo sand i simpparen efter det. Jag vet inte mera om jag klarar av att äta räkor. Jag har ätit det hela veckan och det har varit jätte gott, men nu har jag fått mer än nog av dem.

Louise Enckell, 13 år

HÄLSNINGAR FRÅN JULKRUBBEBYN

JUL I GRAND POPO. Hettan kvittar det lika, den dal-lrar lika intensivt som alltid. Vid middagstid ligger byn öde, den kloke håller sig inomhus och vilar bort svetten. Endast den vite mannen är vaken, på väg till ett vattenhål.

Med skymningen kommer svalkan. Ett fuktigt mörker med salt bris från det ständigt upprörda ha-vet.

Byn vaknar till liv.

Eldar tänds, dofter börjar leta sig fram längs byns huvudstråk.

Levande ljus flämtar i vinden i de små stånden av bambu och palmbud. De ser ut som julkrubbor i långa rader med skrangliga väggar och prasslan-de tak.

Skepnader rör sig sakta, dämpade röster och dofter blandar sig med avlägsna trummor och lju-det från mopeder, byns smidiga taxin. Nunnor och präster, gamla och unga, hejdar dem med en enkel gest, samlar ihop sina färggranna fållar och sätter sig gränsle över fordonet.

Jul i Grand Popo är inget stort ståhej. Ingen julmusik skvalar i butikerna. Inga hysteriskt blinkande lampor pryder hyddorna. Någon enstaka kiosk saluför julgransbollar och glitterband.

I huvudstaden finns julkitschen: självlysande Jesusbarn i halmen, glittriga krubbor och girdander, men i lilla Grand Popo råder lugn och ro. Bara de vanliga julkrubborna, gatukökena, glimmar i kvällsmörkret.

Hetsen och brådskan är påtagligt frånvarande.

Julen förflyter obemärkt för de flesta. Nyår ges större dimensioner. Då är det fest, då minns man sina döda kära.

Den enkla julmåltiden intas gärna på stranden. Man tänder en eld, trollar fram griskött om man har råd, fisk och höns om sedlarna har färre nollor.

Till dukningen hör några kalla öl och hembränd sodabi. Den varierar i smaken från uthärdlig till odrickbar, beroende på upphovsman, men att inte smaka alls är en skymf mot sällskapet.

Havets dån ackompanjeras av trummor. Mellan varven dansar man. Alla dansar, från den torraste gamla tant till den knubbigaste lilla baby.

Voodoo är statsreligion och Grand Popo ett starkt fäste för de urgamla ritualerna. Men det betyder inte att midnattsmässan på julafton inte skulle fylla katolska kyrkan till sista plats.

Den ekumeniska blandningen är handgriplig.

Prästen gestikulerar budskapet, trummor ljuder, publik och kör sjunger tillsammans, dansrörelserna går i vågor genom den nattvarma kyrkosalen.

Stjärnhimlen är vittne, ett mörkt täcke som sprängts i miljoner och åter miljoner små blinkande vita punkter.

Julljus med hälsningar från alltings början.

Siv Skogman

Stipendiat i Villa Karo hösten 2007, efter det flera resor till Grand Popo.

(Texten är en förkortad version av en artikel publicerad i Åbo Underrättelser.)

LAMPUN HENKI

VAIHTOEHTOISTEN ENERGIAMUOTOJEN kannattajana olin helppo uhri IKEAn huhtikuiselle ilmoitukselle, jossa mainostettiin aurinkokennolla toimivia valaisimia. Mielenkiintoista. Lähdin saman tien ostoksille. Myymälässä ihastuin aurinkokennolla toimivaan taskulamppuun. Otin saman tien kaksi. Hetken päästä peruutin takaisin valaisinpisteelle ja kasasin kärryihini 18 samanlaista lamppua lisää sekä aurinkoenergialla toimivan lukulampun. Beninin tuliaisat oli hankittu.

Villa Karoon saapuessani oli mukana ni kaikkiaan 20 fikkaria ja yksi lukulamppu. Lamput toimivat hyvin ja valo oli yllättävän kirkas. Käyttöohjeesta selvisi (kun sen lopulta maltoin lukea), että lamppujen lataus vaatii kunnolla toimiakseen suoraa auringonvaloa. Ohje oli myös ranskaksi.

Villa Karon takaterassi vaikutti loistavalta latauspaikalta. Alkuun lamppuihin komparteltiin kun ne maastoutuivat niin hyvin pihamosaiikin koukeroihin. Parin päivän kuluttua huomasin, että lamput näyttivät elävän ihan omaa elämäänsä. Hakiessani hoidokkini illalla sisätiloihin en löytänytkään niitä enää samasta paikasta mihin olin ne aamulla jättänyt. Ne osasivat siirtyä auringon mukana pihan laidalta toiselle! Seuraavana päivänä sama juttu. Hmm. Tuosta ominaisuudesta ei ohjeissa ollut mitään mainintaa.

Puuhaillessani lamppujeni kanssa en ollut huomannut, että Villa Karon puutarhurit ja vartijat olivat tarkkailleet puuhiani kasvavalla uteliaisuudella (..mitä ihmettä tuo nainen oikein touhusi?). - Toisaalta olen aivan varma, että oudompaakin on talossa nähty.

Sitten koitti aamu, jolloin ensimmäinen tarkkailija päätti rohkeasti astua esiin tiedustelemaan mitä nuo pienet laitteet, joita kärräsin aamuin illoin, oikein olivat. He olivat porukalla oli panneet merkille, että laitteet mitä ilmeisimmin olivat jollain lailla riippuvaisia auringonvalosta.

Ensimmäisen lampun oli selvästikin aika vaihtaa omistajaa. Näytin ja kerroin mistä oikein oli kysymys. Lyhyttä esittelyäni seurasi ahaa-elämys beniniläisittäin: ”AAA” ja ”OOO” sekä mahtava naurunremakka. Fikkariini oli selvästikin tehnyt vaikutuksen. Kipaisin hakemaan lampun alkuperäis- pakkauksen

ohjeineen ja kävimme vielä yhdessä käyttöohjeen kertaalleen läpi; kuinka monta lataustuntia tarvitaan, kuinka kauan lamppu voi yhtäjaksoisesti palaa. Loistojuttu! Olimme molemmat enemmän kuin tyytyväisiä. Lampun uusi omistaja asetteli (kumman tottuneesti?) omansa muiden viereen latautumaan.

Tuosta aamusta lähtien sama rituaali toistui päivittäin. Terassin katveessa odotti aamuisin aina uusi ehdokas vihkiytymään aurinkoenergian saloihin. (Siinä vaiheessa jäljellä olevat lamput osasivat päivän päätteeksi siirtyä jo huoneeni työpöydälle saakka odottamaan seuraavaa aamua...) Lähtöä edeltävänä päivänä olivat kaikki fikkarini löytäneet tiensä paikallisiin koteihin. Kuulin myöhemmin, että muuttamalla lampun uudella omistajalla ei ollut sähköä kodissaan, joten laitteesta oli arvatenkin oikeasti iloa ja hyötyä.

Lukulampun säästin Benedictelle, 19-vuotiaalle, kesällä lukionsa päättävälle Grand Popolaistytölle. Benedicteen tutustuin hänen riennettyään ompelijana toimivan isosiskonsa tulkiksi. En osaa ranskaa, joten hänen apunsa tuli tarpeeseen. Selvisi ainakin, että haluan hameen ala- ja yläosan erikseen, mutta samasta kankaasta...

Benedicтен olemus oli jotenkin häikäisevä hänen läpsytellessään ensimmäisenä päivänä hätiin kesken koulupäivän khakinruskeassa koulupuvussa. Katse oli kiinteä, melkein härnäävä, mutta ehdottoman vilpitön ja ystävällinen. Älykäs. Myöhemmin kysyin hänen tulevaisuudensuunnitelmistaan. En ollut yhtään yllättynyt, että haaveita tytöllä oli - totta totisesti. Opiskelun rahoitus oli tosin vielä totaalisesti hämärän peitossa.

Ei ollut enää epäilystäkään, kenen haltuun jättäisin lukulamppuni lähtiessäni kotimat-kalle. Heinäkuussa saamassani sähköpostissa Benedicte kertoi, että collegen lopputentti oli mennyt hyvin.

Anne Nurmio

Villa Karon toukokuun -09 stipendiaatti

Jussi Moilanen:

SUURI JA MAHTAVA NIGERIA

JÄSENLEHDESSÄMME on kirjoitettu melko vähän Afrikan mahtavimmasta maasta (ainakin jos paikallisilta kysytään), eli Nigeriasta. Beninin länsinaapuri, Nigeria, on rikas maa. Se on rikas väkiluvultaan, luonnonvaroiltaan ja kulttuuriltaan. Silti maasta kuulee enimmäkseen huonoja uutisia – köyhyydestä, väkivallasta ja epätoivosta kumpuavia tarinoita. Epätoivo ilmenee muun muassa nigerialaisten s-postikirjeiden ja muiden huijausten muodossa. Yleisen mielipiteen mukaan rikollisuus kasvaa etelään päin siirryttäessä - pohjoinen saattaa olla jopa turvallista aluetta jovolle, jolla on järki päässä.

Tämän mahtavan valtion rappeutuneeseen tilaan on tietenkin syynsä. Syitä ei ole ainoastaan yksi, vaan monia. Historia kuitenkin valottaa tehokkaasti sitä, miksi anarkia ja vähäinen usko parempaan valtioon ovat jo enemmän käytäntö, kuin poikkeus.

Valta vaihtunut tiuhaan

Nigeriassa on 1800-luvun loppupuolelta tähän päivään asti suoritettu yhdeksän suurempaa vallanvaihdosta, joista läheskään kaikki eivät sujuneet rauhallisesti. Vuodesta 1901 Nigeria oli Britannian protektoraatti, aina vuoteen 1914 asti, jolloin siitä tuli brittien siirtomaa. Vuonna 1960 julistettua itsenäisyyttä ei montaa vuotta juhlistettu, sillä jo vuoden 1966 tammi-kuussa kenraali-majuri **Johnson Aguiyi-Ironsi** siirtyi valtaan sotilasvallankaappauksen turvin. Saman vuoden heinäkuussa tapahtui uusi vallankaappaus, jossa valtion johtoon asettui everstiluutnantti **Yakubu Gowon**. Hänen valtakautensa kesti yhdeksän vuotta, jonka jälkeen historia toisti jälleen itseään ja Gowon syöstiin vallasta.

Vuoden 1976 epäonnistuneen sotilasvallan- kaappausyrityksen jälkeen, on hallitsijaa vaihdettu joko vaalein, tai kaappaamalla verta vuodattamatta. Vaalien demokraattisuus on kuitenkin usein ollut kyseenalainen. Tästä kertoo paljon se, että armeijan tuki näyttää olevan perusedellytys vallan saamiseen ja pitämiseen.

Nykyinen presidentti, Umar Musa Yar'Adua, vannoi valansa 29.5.2007. Hän on edellisen presidentin, Olusegun Obasanjon valitsema seuraaja.

Historia ja alkuperäiset kansat

Nigeriassa on aina ollut rikkaan monipuolinen väestö. Beninin puolella asuvat jorubat ovat asuttaneet aluetta jo viiden tuhannen vuoden ajan. Heidän lisäksi nyky Nigeriassa elää arviolta 250 – 400 eri etnistä ryhmää, joista suurimpina jorubien lisäksi pohjoisen fulbet ja

kaakkoa asuttavat igbot. Uskonnoista harjoitetaan pääosin islamin (50 %)- ja kristinuskkoa (40 %), mutta myös lukuisat paikallisuuskonnot (10 %) elävät vahvasti, vaikka prosentuaalisesti niiden kannattajia olisikin vain pieni osa.

Öljy

Nigerian suuret öljyvarat ovat olleet omiaan aiheuttamaan konflikteja ja vaurauden epätasaista jakoa. Jo yli 50 vuotta öljyllä rikastunut Nigeria kuuluu maailman suurimpiin öljyntuottajiin, mutta silti kansasta n. 70 % elää köyhyysrajan alapuolella. Öljytuloista suurin osa ohjautuu maan keskusviranomaisille ja vain pieni osa osavaltioille. Nigeria onkin ollut uutisotsikoissa lähivuosina enimmäkseen öljystä johtuvien konfliktien takia. Öljytuotanto kärsii suuresti Niger-joen suistoalueen levottomuuksista. Öljyntuotantoyhtiöitä vastaan tehdään

sabotaasihyökkäyksiä, ulkomaalaisia työntekijöitä kidnapataan, lisäksi öljyä ryöstetään huomattavia määriä; pelkästään Shellin putkista varastettiin vuonna 2003 öljyä keskimäärin lähes 500 000 tynnyriä päivässä!

Nigerian hallitus on perustanut ministeriön ratkaisemaan tätä kriisiä, mutta vielä tuloksia ei ole näkynyt.

Meri vaatii omansa (ja vähän meidänkin omaamme)

VAIKEA ARVIOIDA pitääkö tämäkin panna ilmastomuutoksen piikkiin, mutta joka tapauksessa Grand-Popon rantaviiva on tänä syksynä muuttunut niin, että meri on tullut – ainakin tilapäisesti – sen verran lähemmäksi Villa Karoa, että aallot nappasivat lokakuussa rannalle rakennetun olkikatoksen. Mitenkään hirvittävän dramaattisesta asiasta ei ole kyse: katos oli hiekkarannan töntäreellä, noin viisi metriä rannanpuoleisesta reunasta. Mutta joka tapauksessa kyseessä on ensimmäinen kerta kun meri nappaa tällä tavalla rannan rakennelmia. Rantaviiva on liikkunut aikaisemminkin, eli ensin meri on imaissut rannan hiekkaa, mutta tuonut sitten muutaman viikon kuluttua saman hieman takaisin. Niin että vasta muutaman kuukauden kuluttua tiedämme kuinka pysyvä tämä muutos on. Villa Karoa meri ei uhkaa lainkaan: rakennukseen on vesirajasta vielä 150 metriä!

KIRJAHYLLYSTÄ

Kuinka unelma toteutui

Matti-Juhani Karila (toim.): Huomenta Afrikka! Villa Karo kymmenen vuotta. Like 2009.

ONPA KOMEA KIRJA tämä *Huomenta Afrikka!* **Matti-Juhani Karilan** toimittama Villa Karon juhlakirja on mittasuhteiltaan vaikuttava, ulkoasultaan tyylikäs ja sisällöltään rikas opus. Ja miksei olisi – onhan Villa Karon kymmenvuotinen historia täynnä värikkäitä vaihteita, ja siellä käyneet yli 200 taiteilijaa pursuavat kuvia, tekoja ja kertomuksia.

Valok. Catarina Doepel

Perustuslakituomioistuimen presidentti Robert Dossou sai lahjaksi Villa Karon juhlakirjan

Lukijaystävällisen selkeästi taitettu kirja etenee monella tasolla yhtä aikaa. Matti-Juhani Karilan kirjoittama historiikki kertoo Villa Karon tapahtumat vuosi vuodelta, ja historiategstin lomassa on henkilökohtaisia, elämyksellisiä tekstejä taiteilijoilta: runoja, muisteluksia, esseitä, analyysyjä, ruokareseptejä. Taiteilijoiden teoksista on saatu runsas kuvitus. Valokuvaaja **Stefan Bremerin** ikuistama murtuva aalto Villa Karon rannassa avaa kirjan vaikuttavasti, ja hänen kuvaamansa tanssivat poikaryhmä pursuaa valtavaa elämäniloa. **Tuula Heinilän** kuviinsa vangitsevat afrikkalaiset äidit ovat uljaita.

Teemu Mäen maalaama Villa Karon kokki Yvette Odjo hymyilee kannessa leveästi, ja hymyyn on syytä. On edetty pitkälle siitä hetkestä, kun **Juha Vakkuri** haaveili Afrikkaan

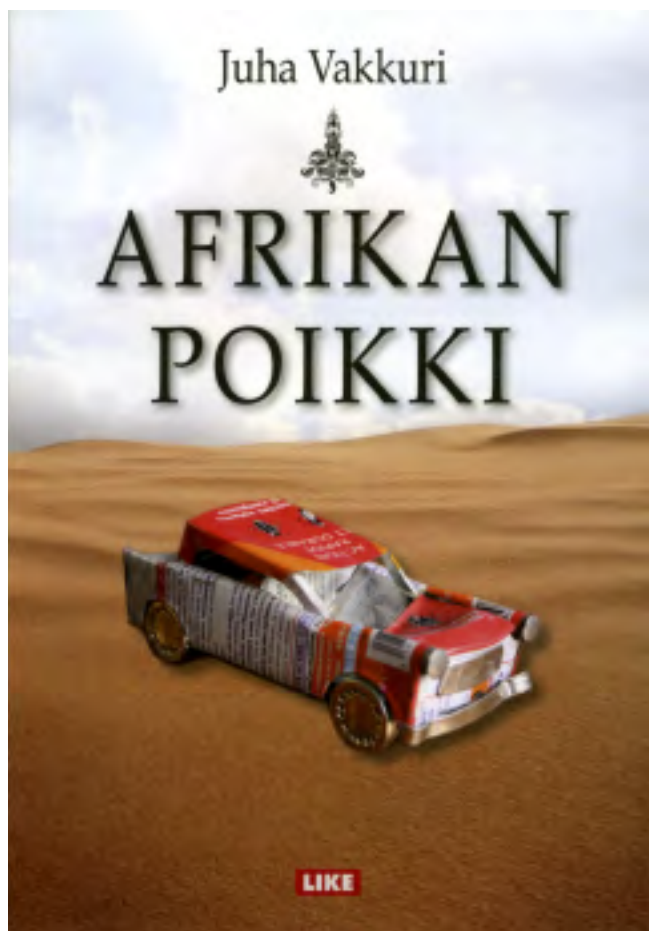
perustettavasti kirjailijaresidenssistä vailla penniäkään rahaa mutta pää täynnä hulluilta vaikuttaneita haaveita. Sitkeyden, idealismin ja asiaan uskovien ystävien avulla unelmasta tuli totta. Varhaiset tukijat, kuten norjalainen Beninin-tuntija **Carl Becker** ja alkuvaiheessa aktiivista ja konkreettista apua antanut rehtori **Chris Nyström** saavat kirjassa sen kunnian, joka heille kuuluu.

Verkostoituminen ja laaja-alaisuus on ollut olennainen osa Villa Karon toimintaa. Sitä kuvastaa myös kirjan monikielisyys. Suomen lisäksi tekstejä on ruotsiksi, englanniksi ja ranskaksi, ja mukana on myös muutama sana minaa.

Juhlakirjaan sopivasti tekstien ote on enimmäkseen reipas ja optimistinen. Teemu Mäen punnittu esse rikastaa kokonaisuutta kriittisellä särmikkyydellään.

Jarmo Papinniemi

Huonot tiet, moskiitot ja kuumuus...

Juha Vakkuri: Afrikan poikki, Like 2009

ITSE EN TÄTÄ MATKAA TEKISI, mutta olen tyytyväinen, että Vakkuri teki ja kirjoitti matkastaan kirjan. Afrikka on ehkä menetetty man-

ner, mutta on se paljon muutakin, ainakin jos sitä katselee toimittaja-kirjailija Juha Vakkurin silmin. Afrikan hyvin tunteva Vakkuri matkaa halki mantereen lähes laulun matkatavaroin: laukussa leipää ja piimää vaan, eli jalan, bussilla, ja puskataksilla. Senegal, Mali, Niger, Tsad, Etiopia ja Djibouti eivät maineellaan turistia houkuttele. Vastassa ovat huonot tiet, moskiitot, kuumuus, sodat. Vakkurille ne tuntuvat olevan lähinnä mielenkiintoinen haaste, jonka lisämausteena on tieto selän välilevyn pullistumasta. Lopputulos on antoisa matkakertomus, joka kertoo paljon Vakkurista mutta vielä enemmän kohdemaiden nykypäivästä ja sen taustalla olevasta historiasta. Tässä on varmasti vuoden mielenkiintoisin matkakertomus, minun ehdokkaani Tieto-Finlandia-voittajaksi.

Tähtiä 5!

Kirsi Ervola, Yhteishyvä-lehti

[Vakkuri] on kirjoittanut koko joukon Afrikan aiheisia kirjoja, niin fiktioita kuin raporttejakin, joista viimeisin, *Afrikan poikki*, on matkaviihkojen merkintöihin nojaava, mutta myös vuosikymmenien historian opintojen pohjasta tosielämän seikkailukertomus...

Syntyy käsitys, että Vakkurilla ... ei ole turhia suukapuloita. Hän on itsenäinen ja kykenevä lahjomattomiin analyyseihin.

Selkäpiitä kylmäävät väristykset liittyvät don Vakkurin vaellukseen alueilla, joilla valkoisista ei niin kovasti pidetä.

Itse asiassa Vakkuri on kirjailijana parhaimmillaan teeskennellessään huoletonta sivullista, kun hän samalla antaa lukijansa aistia, että moiseen huolettomuuteen ei olisi aihetta. Voisi luulla, että vaeltaja on romanttinen reppuselkänuorukainen, ellei tietäisi, että hän on vaarisukupolvea.

Kirjassa on pysähdyttäviä oivalluksia ja havaintoja, vaikka Vakkurin mielipiteissä ei muuten ole paljon vaikeammin pureskeltavia ruotoja.

Jan Blomstedt, Helsingin Sanomat

* * *

*Villa Karon ystävät voivat ostaa juhlakirjaa **Huomenta Afrikka** yhdistyksen toimistosta alennushintaan eli 30 eurolla.*

Suomi-Benin-ystävyyssseura onnittelee Villa Karoa

10 VUOTTA – EIKÄ SUOTTA, olisi pitänyt juhlapuheenvuorona julkisesti lausua, mutta pitkien puheiden saatossa jäi. Sen sijaan kaksi vetreää mangopuun taimea olivat jo juhlan aattona aloittaneet juurtumisen Villa Karon maaperään kuten niin monet ystävyysseuran jäsenetkin ovat vuosien varrella kaivaneet varpaansa Beninin rantahiekkaan. Toinen, komealla puisella lahjoituskyllillä varustettu mangon poikanen varttuu pääoven vierustalla ja “varataimeksi” ostettu keittiön ovella. Molemmat paikat ovat kuulemma kasvulle otolliset ja pihaväki lupaa vastata niiden hoidosta. Enää viisi vuotta ja ensimmäiset hedelmät odottavat parhaassa tapauksessa poimijaansa juuri näin marraskuulla!

Karon-kävijöiden jatkoyhteydenpitoseuran syntysanat lausui harjoittelija Veronika Honkasalo yhdellä monista iloisista Villa Karon terrassi-illallisista syksyllä 2001 kun pihapuukin sen vieressä oli vielä pieni. Ystäväpiiristä se muokkautui Suomi-Benin ystävyysseuraksi.

Sittemmin Suomi-Benin-ystävyyssseura ry on tukenut Grand-Popon varattomien lasten, erityisesti tyttöjen, koulunkäyntimahdollisuuksia. Summat ovat kasvaneet alun muuttamista satasista tämän kertaiseen 2500 euroon, kiitos hyvin tuottaneiden taidearjaisten, Hopeasimpukoiden ja seinäkalertereiden. Tänä vuonna hankittiin matematiikan opetusvälineistöä, pienempien avuksi liitutauluja ym. tarpeellista ja monesti pyydettyjä Afrikan ja Beninin seinäkartoja, itse asiassa kaikki ne 19 kappaletta, mitä Cotonousta löytyi! Lisäksi teetettiin reilut 100 koulupukua pikkutyttöille, jotka sen puutteessa eivät olleet vielä päässeet alkamaan koulutietään.

Näin molempien yhdistysten langat ovat kietoutuneet eri tavoin tiukasti yhteen. Villa Karo on ollut Suomi-Benin-ystävyyssseuran alkuunsaattaja ja ansaitsee afrikanlämpimät onnentoivotukset kaikille tuleville vuosikymmenille.

Soile Rinno

POSTILAATIKKO

Presidentti Halosen Beninin vierailu ei ollut fiasko

Olli Pohjanpalo kirjoitti Presidentti Halosen maaliskuisesta vierailusta Villa Karoon (HS 5.7.), Grand-Popossa Beninissä sijaitsevaan kulttuurikeskukseen. Uutisen mukaan Presidentin käynnistä ei ollut juuri muuta kuin haittaa paikalliselle väestölle. Mielestäni tämä johdopäätös on harhaanjohtava.

Pohjanpalo perusti uutisensa kuukausien takaiseen beniniläiseen lehtikirjoitukseen, joka totesi paikallisen väestön olevan raivoissaan suomalaisille, väitti vierailuohjelman muuttuneen yllättäen ja ehdotti Villa Karon sulkemista. Beniniläinen journalismi ei aina ole täysin objektiivista ja Pohjanpalon poimima lehtijuttu toimiikin yksittäisen tuntemuksen äänenkannattajana – faktojen kustannuksella. Kaikki kohtaamani beniniläiset ovat olleet iloisia ja ylpeitä Halosen vierailusta. Vierailun ohjelma pysyi suunnitelman mukaisena, vaikka Grand-Popon kunnan isät pyrkivätkin lisäämään siihen omat juhlansa); ei liene kovin perusteltua olettaa Presidentin osallistuvan lukuisiin yllätyskesteihin kahden tunnin aikana, joka hänellä oli lounaaseen käytettävissään.

Suuttumuksen syyksi mainittiin myös Sovinto ry:n toteutumaton kouluhanke (Ahti, HS 8.7.). Harmillisen monet projektit alueen maissa kariutuvat resurssien puutteeseen, paikallisten realiteettien vierauteen tai kapuloihin ratissa. On ymmärrettävää, että kansan mielessä suomalaisten epäonnistuneet hankkeet henkilöityvät Presidenttiin tai Villa Karoon (jonka tehtävä on tuoda Afrikka-tuntemusta Suomeen, eikä esim. perustaa kouluja). Sen sijaan ei ole ymmärrettävää, että HS:n toimittaja kritiikitä niputtaa Presidentin, Villa Karon ja Sovinto ry:n, sekä käsittelee yhtä beniniläistä kirjoitusta kuin yleistä mielipidettä. Täten lukijoille tarjotaan melkoisen vääristynyt kuva tapahtumista.

Grand-Popon entisenä asukkaana, siellä säännöllisesti mökkeilevänä ja Presidentin vierailuun osallistuneena en koe tapahtuman olleen fiasko.

Linnea Olamo, Lomé, Togo

Hei katsokaa mitä me löydettiin!

VILLA KARON YSTÄVÄT r.y. VILLA KAROS VÄNNER r.f.

Toiminnanjohtaja / Verksamhetsledare
Juha Vakkuri puh/tel 09-2783 898
Järjestösihteeri / Organisationssekreterare
Maisa Toivonen puh/tel 09-2783 845

HALLITUS/STYRELSE

Pj/Ordf Jouko Koskinen, jouko.koskinen@heureka.fi
Vpj Matti-Juhani Karila,
matti-juhani.karila@luukku.com
Maria Björnberg-Enckell, maria.bjornberg@dlc.fi
Saara Juvonen, saarajuvonen@gmail.com
Matti Remes, matti.remes@mangomedia.fi
Juha Vakkuri, juha.vakkuri@villa-karo.org

Osoite / Adress:
Annankatu 31-33 E 67 / Annegatan 31-33 E 67
00100 Helsinki / 00100 Helsingfors
Puh / Tel 09-2783 898
E-mail: villakaro@villa-karo.org
www.villa-karo.org

TUKITILI / STÖDKONTO: NORDEA 101930-209578

JÄSENLEHTI/MEDLEMSBLAD

Toimituksen osoite kuten yllä
Redaktions address som ovan
Toimittajat / redaktörer
Kristian Vakkuri Puh / Tel 050-3386 918
Jussi Moilanen Puh / Tel 045-1102 229
E-mail: jasenlehti@hotmail.com
Painopaikka Kopio Niini Oy
ISSN 1796-7554